

[Drachmann.]

tænkes større Modsætning end fra Sydens Varme, fra alt det, vi hørte den danske delegerede, det ærede Medlem Hr. Moltesen, omtale, den høje Alpeluft og alt det, der fremkalder Syner, ud over de høje Vidder, Luftspejlinger og gyldne Skyer, til Nordens Barskhed og saare klare Nøgternhed.

Fra vor Side anerkender vi denne Nøgternhed og bygger gerne med paa det Grundlag, der foreligger. Men vi vil have Lov til at sige klart og bestemt, ogsaa foranlediget af de Udtalelser, der er kommet frem, ikke mindst fra det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i Dag, at dette er *ikke* Resterne af Toldvaabenhvilekonventionen, dette er noget nyt — jeg vil hellere sige: et Tilløb til noget nyt. Og dette nye, som vi hilser med en vis Tilfredshed, er et kordialt handelspolitisk Haandtryk, udvekslet mellem de mindre Nationer langs Nord- og Østersøens Strande, det er intet andet og intet mere.

I og for sig er det i Virkeligheden ikke saa lidt, hvis det bliver udviklet og fremmet, som det burde fremmes. Men hvis den Konvention, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen hentydede til — og som han i sin store Vildfarelse troede vi behandler her i Dag, i alt Fald brudstykkevis —, om Toldvaabenhvile var traadt i Kraft, havde vi været afskaaret fra i Danmark at forhøje hver eneste selv nok saa ubetydelige Toldsats. Derfor gik vi i sin Tid fra konservativ Side saa skarpt imod; baade af principielle og foreliggende reelle Grunde maatte vor Modstand blive skarp. Ved denne nordisk - hollandsk - belgisk - luxembourgiske Konvention, vi nu behandler, binder vi os kun til at give de andre Parter Meddelelse om paatænkte Toldforhøjelser, noget, som for Resten Dagspressen ellers saa udmærket har besørget, baade i Tide og Utide — jeg tror ogsaa, at Samtaler mellem Gesandter ikke har været ukendte heller i dette Land, selv om vi ikke har haft mange paatænkte Toldforhøjelser at drages med — og dernæst til at forhandle om gensidige Interesser, som kan blive aktuelle i denne Forbindelse. Det hele er tilmed, som ogsaa allerede berørt her i Dag, stillet meget luftigt op, med Ret til Annullering af den hele Ordning paa et hvilket som helst Tidspunkt, man maatte ønske det. Dette til Trods for, at selve Konventionen kun er afsluttet paa 6 Maaneder.

Naar man i Norge og Sverige med deres vel udviklede Protektionisme, som jo af og til ogsaa har ramt os, kan acceptere disse Vilkaar, bør vi fra konservativ Side overvinde

de Betænkeligheder, som selvfølgelig navnlig samler sig om dette Punkt, som her er berørt. Men samtidig ønsker jeg at fremhæve, at i alle Tilfælde vil en heldig Gennemførelse af Konventionen forudsætte, at man paa dansk Side ikke dør af Skræk, fordi der eventuelt kommer en Henvendelse af en saadan Art, en Henvendelse om Forhandling, men at man aabent og baseret paa godt Materiale tager denne Forhandling op og overfor eventuelle Forestillinger udefra opstiller tilsvarende danske Krav, som vi kunde ønske at bringe i Modregning. Da vi har de laveste Toldsatser, er jeg ikke i Tvivl om, at der altid vil være adskillige slige Toldsatser, vi kan diskutere, og vi vil da i Virkeligheden sidde med de gode Kort. Men i øvrigt venter hverken vi eller andre, at der bliver særlig mange Henvendelser. Fra dansk Side gælder det da kun om i givet Tilfælde at kunne dokumentere de danske Interesser saa klart og overbevisende som ønskeligt. Dermed er vi da inde i den Forhandlingstaktik, som vi fra konservativ Side i Virkeligheden altid har ønsket fulgt i handelspolitisk Henseende.

Jeg fremhæver disse Momenter saa stærkt, fordi man, som allerede berørt fra anden Side, nu er saa hidsig efter at fremstille denne Konvention som noget andet end det, den er, slaa den op til en Fortsættelse baade af Toldfred og Toldvaabenhvile og alt, hvad der nu klinger godt. Det gælder øjensynligt om at dække Tilbagetoget. Jeg maa tilstaa, at selv Forslagets Bemærkninger falder her og dér for Fristelsen til at tale om samme Princip som i den store Handelskonvention af 24. Marts 1930, den, der altsaa aldrig er blevet til noget. Jeg maa nedlægge en skarp Protest derimod. Der er ingen Lighedspunkter. Vi beholder med denne vor fulde Handlefrihed, som vi med den anden Konvention, hvis den var blevet til noget, havde tilsat.

Som karakteristisk for den Agitation, der drives i denne Sag fra visse Sider, nævner jeg Dagbladet „Politiken“s Nytaarsnummer, et Blad, som jo staar den højtærede Udenrigsminister saare nær. Der var der et Billede, der forestiller — det siger i alt Fald Underskriften — „Den skandinaviske Toldfredshavn i Protektionismens oprørte Hav“. Man ser en Havn dækket af to Læmoler; paa den ene Side, paa en spejlglat Overflade, ligger der fem fredelige Dampere nok saa nydeligt, nemiig Norge, Danmark, Holland, Sverige og Belgien; og udenfor, kæmpende med en saare oprørt og fraadende Søg, gynger i øjensynlig Livsfare Skibe som England — dette tror jeg nu maa være en